

Karpu raža
Rimzātos.

2. lpp.

Nēgi –
legālie un nelegālie.

3. lpp.

Pats dīķī,
zivs vējā.

4. lpp.

Gādā zivtiņu mammās un papus

Laši un taimiņi tagad dodas pa upēm uz augšu uz nārsta vietām, un no jūras piekrastes Pelču zivaudzētavā atvesti taimiņu vaislinieki.

„Zvejnieki kā katru rudeni mums noķer vaislas zivis. Lašu mammās vajadzīgas 60, bet taimiņu – 80. Tēvu vajag mazāk, bet tik, lai jaunajai paaudzei būtu pietiekama gēnu daudzveidība,” skaidro audzētavas vadītājs Valdis Plaudis.

No nozvejotā tiks paņemti apaugļoti ikri, kas līdz pavasarim stāvēs inkubācijas iekārtās uz speciāliem rāmjiem un no kuriem pavasarī izšķilsies mazuļi. No lašiem ikrus iegūst tur, kur tos noķer, – Ventspilī, jo tās ir lielas, netransportējamās zivis. Bet taimiņi tiek vesti uz audzētavu, jo, kā saka Valdis: „No taimiņu mātītēm ikrus dabūjam, kad pienāk īstais brīdis. Agrāk ar tām neko sarunāt nevar.

Zivtiņas, kas izšķilsies no šī rudens ikriem, Ventā ielaidīsim 2019. gada pavasarī, kad tās jau būs 20 gramu smagas. Tad tās dosies uz jūru, bet Ventā atgriezīsies pēc diviem trim gadiem. Lašveidīgie vienmēr atgriežas upē, kur dzimuši vai – mūsu gadījumā – kur izlaisti.”

Pelčos lašveidīgo zivju mazuļi tiek audzēti kopš pagājušā gadsimta 50. gadiem, līdz ar to uzkrāts daudz zināšanu un pieredzes, ir arī tehniskais nodrošinājums.

Pirmie taimiņu tēviņi jau atvesti uz Pelčiem, rāda zivaudzētavas vadītājs Valdis Plaudis. Ar saviem raibajiem sāniem tie ir daudz krāšņāki par pieticīgajām mammām.

Zivaudzētājiem visi gali ūdenī

Rendas pagasta individuālā uzņēmuma *Rimzāti* saimnieks Valdis Kancāns, jautāts, vai šogad karpu raža laba, atsmej: „Neko jau nezinu – visi gali ūdenī!”

Pēc ilgajām lietavām daudzus māca bažas: kad varēs sākt lielo rudens darbu – dīķu nolaišanu un zveju. Arī *Rimzātos* to aizkavējis augstais ūdens līmenis Riežupē. Saimniecībā dīķu daudz – ap 300 ha, un šobrīd nolaišanai laiks esot labs. Pērn darbu pārtraucis pirmais sniegs, bet tad tas turpināts – seklaļos barošanās dīķos zivis pa ziemu atstāt nedrīkst. Dīķu nolaišana ir īsts ģimenes pasākums: darbojas krietns pulciņš vīru, jo palīgā atnākuši radi un draugi, apkārt skraida bērni un suņi. Uzņēmumā strādā Valdis, dēls Viesturs un mazdēls Eduards. Trijātā viņi tiek galā ar ražošanu, bet grāmatvede palīdz sakārtot dokumentus.

Dīķis tiek nolaists, un zivis koncentrējas dažās vietās.

MAZUĻIEM GADS NAV LABS

Šoruden tiek nolaisti pieci dīķi ar 270 ha spoguļvirsmu. Vēl ir 30 ha mazuļu audzēšanai. Valdis skaidro: „Lielajām karpām, kas ies uz pārdošanu, šis ir ceturtais gads. Viens dīķis domāts pirmā gada mazuļiem. Tiem šī vasara bijusi slikta – visā Kurzemē ļoti liels zudums. Arī divgadīgajiem tas ir 50%. Vainīgi ne tikai kormorāni un ūdri, bet arī laika apstākļi. Jācer, ka tirgus zivis tas nebūs ietekmējis – vajadzētu būt 40 tonnām. Tās peldēs zivju mājas baseinos, gaidīs pārdevējus un pircējus. Janvārī parasti beidzam tirgot.” Karpas tiek nodotas gan uzpircējiem, gan privātpersonām, samaksa ir elastīga – kā klientam vajag. Tālākās vietas, uz kurām tās aizceļo, ir Rēzekne, Aglona, Alūksne, Valmiera – visa Latvija.

PIRCĒJI GRIB LIELAS

„Klientiem patīk lielas zivis. Šīm ir ap diviem kilogramiem un jau ceturtais gads. Visu laiku gājām uz trīs gadu apgrozījumu, tad zivs izaug no 800 gramiem līdz pusotram kilogramam. Tā kā visi prasa lielas, tagad turam ilgāk. Mums ir seši

ziemošanas dīķi. Kamēr zivis nonāk līdz pārdošanai, mēs tās pārvietojam astoņas reizes: katru rudeni vedam uz ziemas dīķiem, katru pavasari – uz ganībām tāpat kā lopus.”

NOZARĒ – 44 GADI

V.Kancāns zivis audzē jau 44 gadus, bet visus karpu noslēpumus aizvien neesot izdibinājis: „Tos ietekmē ļoti daudz faktoru, piemēram, šogad bija par aukstu. Lai zivs labi barotos, ūdens temperatūrai jābūt no 18 līdz 28 grādiem. Šovasar varbūt kādas trīs dienas bija tādas. Aukstākā ūdenī zivs ēd, bet barības vielas netiek uzņemtas efektīvi. Lielās barojam ar graudiem, un lētāk ir nevis audzēt pašiem, bet pirkt. Daudz jau nevajag – kādas 100 tonnas sezonā. Kombiņā nēto zivju barību dodam tikai mazuļiem.”

Tiek savākta šogada raža.

Rimzātu dīķu vietā kādreiz bijušas kolhoza pļavas. Valdis atceras: „1973. gadā dīķus sāka ierīkot, uzstūma dambjus. Kad atnācu uz kolhozu, strādāju divos ezeros un pavisam nelielos dīķīšos. 1975. gadā nodots šis dīķu masīvs, tad tika uzcelti mazuļu dīķi, saimnieciskajā kārtā uzcēlām zivju māju, kur var uzglabāt 50–60 tonnu. Līdz tam mocījāmies pa ziemas dīķiem. Tolaik sākām tirgot pēc 7. novembra – maksāja rubli astoņdesmit kilogramā. Noietam nebija problēmu: tirgus zivis izaudzējām ap 100 tonnām, trīs mašīnas regulāri gāja uz Rīgas Centrāltirgu, uz Ventspili. Mūsu produkciju pieprasīja *Zapribsbit* (saīsinājums no nosaukuma krievu valodā *Rietumu zivju noiets* – aut.) un *Latribsit*, kas atradās Rīgā.”

PLIKĀM VAJAG SILTUMU

Rimzātu dīķos dzīvojas parastās karpas un spoguļkarpas. Pircēji labprātāk gribētu, lai zvīņu ir mazāk. Valdis skaidro, ka spoguļkarpas tiešām pieprasītas, bet tās ir kaprīzākas, audzējot – vairāk zuduma: „Pagājušogad

ievedu vācu vaisliniekus – tādus pavisam plikus un apaļus, bet uzreiz starpība: tiem vajag siltākus apstākļus, ir lielāks zudums. Toties pieprasījums liels.”

Rimzātos darbojas viss karpu audzēšanas cikls: „Rendā mums ir speciālie nārsta dīķi, kuros ūdens tika uzpludināts uz divām trim nedēļām. Nārsts bija labs, bet, kad kāpuriem vajadzēja attīstīties, bija par aukstu. Mazajām zivtiņām tāpat kā cāļiem vajag siltumu. Aizvedām uz audzēšanas dīķiem, un no 200 000 mazuļiem iznā-

kums ir tikai 10%. No četrus piecus dienu veciem kāpuriem parasti iznākums ir puse, un normālos gados tā arī ir.”

Līdz Krievijas embargo ieviešanai laba sadarbība bijusi ar pārstrādes uzņēmumu *Kolumbija*. „Kas nekaitēja – aizvedām uzreiz pāris tonnu, un miers!” saka Valdis. „Tagad uzpircēji ņem pa 100 kilogramiem. Pirms Ziemassvētkiem un Jaunā gada pa maiņam vien izsveru trīs tonnas – cilvēku rinda, mašīnu jūra. Tomēr arī katru piektdienu iztirgojam pustonnu.”

Rimzātos audzētais var aizceļot pat uz Latvijas otru galu – uz Rēzekni, Alūksni vai Valmieru.

Iveta Grīniņa, Lāsmas Reimanes foto

Rendas pagasta

Rimzātu darbinieks Lauris Stolbovs ar karpu – te tirgus zivis gandrīz visas ir tik pamatīgas.

Salīdzinot ar jūras nēģi, upes iemītņieks ir daudz mazāks – ap 51 cm.

Ir nēģi – ir gribētāji

Rudenī tirdzniecībā parādās gan legāli, gan nelegāli iegūti svaigi nēģi. Pēc Makšķerēšanas, vēžošanas un zemūdens medību noteikumiem šīs sugas ūdens dzīvniekus aizliegts paturēt lomā, izņemot rūpnieciskajai zvejai licencētās vietas.

Gan tirgum, gan zinātnei

„Tagad Ventā ūdens līmenis labs – pat neatceros, kad vēl bijis nēģiem tik labvēlīgs laiks, kaut gan sezona tikko sākusies,” secina uzņēmuma *GK Auto* īpašnieks Guntis Kārkliņš.

BIJA PAR AUGSTU

Kuldīgas novadā divās vietās Ventā augšpus un lejpus vecā tilta nēģu licence joprojām ir uzņēmumiem *GK Auto* un *Kurland*. Pēc zvejnieku teiktā, ūdens līmenis ir augsts, temperatūra – atbilstoša, lai nēģi tiktu pie mums nārstot. „Vienubrīd bija par augstu, nevarējām pazvejojot, jo netikām tacim klāt,” norāda G.Kārkliņš. „Tagad līmenis sācis kristies, jācer, ka nebūs par zemu – kā pērn, kad upe gandrīz izžuva. Šogad jau esam sazvejojuši gan vietējam tirgum, gan Rī-

gai nodevuši, gan izpildījuši zinātniskā institūta *Bior* pasūtījumu, lai 200 kg izlaistu nārstam Ventas augštecē.”

VAI NO NEPATIKŠANĀM NEBAIDĀS?

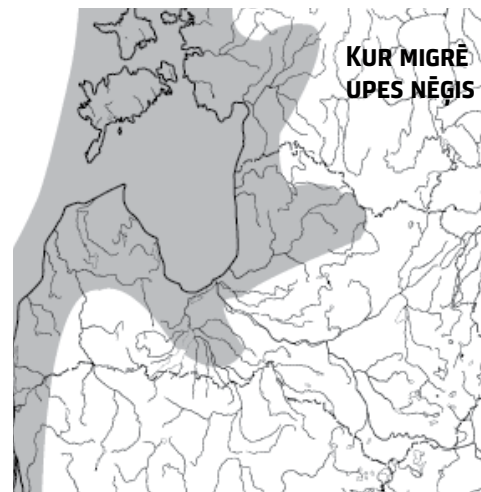
Pagājušajā sezonā legālie zvejnieki palikuši teju sausā, jo nēģi tā īsti parādījušies tikai pēc atļautā perioda (no 1. oktobra līdz 1. februārim), tā ļaujot aktīvīzēties maluzvejniekiem, kuriem bijis par vienu traucēkli mazāk. Licencētie tači ir sava veida ūdens bagātību aizsardzība – uzraugot tos, zvejnieki redz, kas notiek pie rumbas, kur nēģu visvairāk, bet tur tos ķert ir stingri aizliegts.

Šoruden maluzvejnieki jau agri snaikstījušies gar Ventas krastiem, bet traucējis augstais ūdens līmenis. Ar ne-

atļautiem, uz nakti ieliktiem mirdiem neko nevarēja darīt.

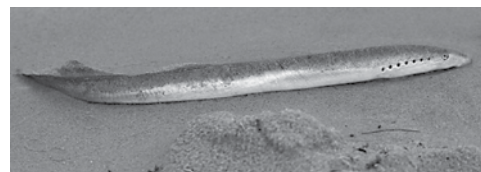
Tagad līmenis krities tāpat kā nelegāli iegūto nēģu cena: no deviņiem līdz sešiem eiro par kilogramu. „Nu var līst un grābt pa visām krūmkantēm,” novērojis G.Kārkliņš. „Nelegālā zveja notiek ne tikai rumbā, kur uzraugām mēs, kur aktīvi ir vides inspektori un policija, bet arī tālāk no sargu acīm. Tie, kuri nav pirkusi licences, pēc iespējas ātrāk grib no loma tikt vaļā. Dzirdēju, ka nu jau kaut kur piedāvā pat par pieciem eiro. Jābrīnās, ka nebaidās iedzīvoties nepatīkšanās, jo likumpārkāpējs ir gan tirgotājs, gan pircējs.”

„Esam jau sazvejojuši vietējam tirgum un Rīgai, izpildījuši institūta „Bior” pasūtījumu.”

KUR MIGRĒ UPES NĒĢIS

UPES NĒĢIS (LAMPETRA FLUVIATILIS)

Apalmutnieku suga, jūrā dzīvo līdz trim gadiem, tad dodas nārstot upēs. Latvijā sastopama visās, kas ietek Baltijas jūrā un Rīgas jūras līcī. Galvenās nārsta vietas – Salaca, Gauja, Venta, Irbe un to pietekas.

TRĪS ACIS

• Nēģim ir čūskveida ķermenis bez zvīnām, nav vēdera un krūšu spuru. Mugurkaula vietā skrimšļa veidojums, kuru sedz saistaudu apvalks. Ir viena nāss jeb ožas orgāna ārējā atvere. Par elpošanas sistēmu kalpo septiņi žaunu maisi pāri ar daudzām krokām uz iekšējās virsmas.

• Upes nēģim ir trīs acis: divas izvietotas klasiski – katrā pusē galvas sānos, trešā (palikusi aizmetņa stadijā, tāpēc tikai nedaudz uztver gaismas spilgtuma maiņu) atrodas galvas virspusē, apslēpta zem ādas.

NEĒD, BET SŪC

• Nēģis barojas ar zivīm, taču tās neēd – tas piesūcas ar piltuvveida piesūcekni, pārvilē upura ādu un brūcē ievada īpašu dziedzeru vielu, kas laupījuma asinīm neļauj sarecēt, tā atvieglot iesūkšanu.

• No upura tas izsūc visu, ko vien var: asinis, iekšējos orgānus, muskuļus. Tas neatsakās arī no nobeigušos dzīvnieku audu sulām. Galvenokārt piesūcas brētliņām, reņģēm un salakām, lielākoties lēni peldošām, novārgušām.

CEĻO PA NAKTĪM

• Daļā nēģu sāk upēs iepeldēt jau vasarā. Migrācijas uzplūdi parasti ir oktobrī un novembrī, bet nārsts turpinās visu ziemu un pavasari līdz maijam. Nēģis aizpeld pat 250 km, pieveicot līdz 13 km diennakti. Agrāk ieceļojušie dodas uz upju augšteci, briedinot dzimumšūnas, bet pavasara migranti paliek tuvāk lejtecei, jo fizioloģiski sagatavoties nārstam paguvuši jau jūrā.

• Nārsta ceļojumā tie nebarojas, izmanto jūrā uzkrātās tauku rezerves. Cinīdamies ar upes straumi un dabiskiem vai cilvēku radītiem šķēršļiem, nēģi novājē: kļūst vieglāki un īsāki. Toties palielinās muguras spuras. Uz vairošanās vietām tie ceļo tumšās bezmēness naktīs, gaišajā laikā uzturas zem akmeņiem un pārkareniem krastiem.

• Kāpurī, kurus mēdz saukt par nūrnikiem, upē (ierakušies gruntī) mīt 3–6 gadus, pieaug līdz 15 cm, pārvēršas par nēģiem un migrē uz jūru. /No vietnes www.latvijasdaba.lv/

Daina Tāfelberga, interneta foto

Brangs, bet slikts ķēriens

Šoruden upju sargātājiem lielākais ķēriens mūspusē bijis naktī no 13. uz 14. oktobri, kad Valsts policija Ventas rumbā atrada murdu ar vairākiem desmitiem dzīvu nēģu. Tie ielaisti atpakaļ upē. Bet krastā bijis maiss ar 276 nēģiem.

Kā ziņo Valsts vides dienests (VVD), sods par katru ir 40 eiro, kaitējums videi – ap 11 000 eiro. Savukārt no 17. uz 18. oktobri VVD mobilā grupa kopā ar policistiem sešus nēģu maluzvejniekus aizturēja Abavā. Abos gadījumos sāks kriminālprocesus.

„Strādājam, cik varam, un ir jau arī, ko darīt – ir nēģi, ir maluzvejnieki. Ļoti aktīvi palīdz Valsts un pašvaldības policija,” teic Liepājas reģionālās vides pārvaldes vecākais inspektors Jānis Sprugevics. „Iepriekš ūdens upēs neprognozēti pieplūda un pēc trim dienām pazuda. Bija grūti saplānot kopīgus reidus. Tagad līmenis turas jau mēnesi, Ventā kustība notiek katru dienu, un ir lielāka iespēja kaut kam trāpīt. Nēģi upē ir vienmēr, taču tiem vajadzīgi apstākļi, lai migrētu. Ja nav ūdens, ir pilnmēness, slapjš sniegs vai citi kavēkļi, tie apgulsies un nekustēsies. Kopš septembra vidus nēģi pa Ventu iet nepārtraukti. Nu jau augšpusē sagājuši līdz Lietuvai, kur kādreiz vispār netika un mums nebija jāsargā.”

Situācijai jāpielāgojas

„Mums īsta zveja vēl nav sākusies, un Ventspils novadā ir mazliet citādāka kārtība ne kā pie jums, Kuldīgā,” saka SIA *Ventas nēģi* pārstāvis Dainis Rozentāls.

NETĪRUMI UPĒ SAPLĒSUŠI MURDUS

Līdz ar lielajiem lietiem arī Ventspils pusē nēģi un zvejnieki sarosījušies agrāk nekā iepriekšējos gados, taču augstais ūdens līmenis aizkavējis sezonu, kas tur atļauta no 1. augusta līdz 1. februārim.

„Šoruden nokrišņu ir vairāk,” stāsta zvejnieks. „No krastiem viss noskalots: zāle, krūmi, koki, baļķi – viss aizgāja pa upi. Tie netīrumi saplēsa murgus. Mums Ventā ir licencētas zvejas rindas, pa trim Vārves un Zlēku pagastā. Mums nav taču – zvejojam ar mirdiem. Ir bijuši arī tukši gadi, bet tagad izskatās cerīgi, lai gan tumšajos ūdeņos neko nevar redzēt – tikai tad, kad lomu uzved krastā. Nēģim dzīves cikls ir pieci līdz septiņi gadi. Katreiz nārsts nav bijis veiksmīgs, un mums ar to jāērķinās. Nozvejoto oficiāli atdodam uzpircējam, jo paši neapstrādājam un nezinām, kur

un kā tie mūsu Ventas nēģi tiek tirgoti.”

KĀ SENĀK VAIRS NEVAR

D.Rozentāls nepiekrīt, ka diezgan striktos aizliegumus zvejai Ventā vajadzētu atcelt un atgriezties vairākus gadus simtus senā vēsturē, kad nēģus ar tačiem ķēra pašā rumbā, kā redzams vecās fotogrāfijās. Ar to var piesaistīt tūristus, bet nopietni jāizsver, vai netiks kaitēts videi. „Tie bija citi laiki, citi tikumi – nevaldīja tāda alkatība kā tagad, arī zivju upēs bija ka biezs,” tā pieredzējušais zvejnieks. „Nārsta vietu bija vairāk, vide dabiskāka. Lauksaimniecības ķimizācija, industriālie izlēcieni to visu iznīcinājuši. Krasti aizauguši, ūdens neplūst, zivis vairs nenāk kā senāk.

Kādreiz strādāju kolhozā *Sarkanā bāka*, arī jūrā gāju zvejojot. Pa 10–12 tonnām nēģu dienā varējām smelt. Tagad to pat iedomāties nevar! Taču pilnībā aizliegt zvejojot arī nebūtu labi. Iespējams, kāds arī izvelk uzreiz 300–500 kg, bet tam jānotiek kontrolēti. Ja visus *malīkiem* atņemtos nēģus tiešām palaistu augšpus rumbas, kur pašiem tiem grūti tikt, lai netraucēti nārstotu, tad mums būtu arvien vairāk, ko zvejojot.”

„Senāk bija citi laiki, citi tikumi – nevaldīja tāda alkatība kā tagad, arī zivju upēs bija ka biezs.”

„Nav slikta laika, tikai nepiemērots apģērbs”

Ir arī tādi šņorzābaki, kuros ūdens neiekļūst, rāda veikala Cope pārdavējs Adriāns Žerebcovs.

Speciāli cimdi makšķerniekiem.

„Makšķernieki un aktīvās atpūtas cienītāji tagad meklē apģērbu, kas būtu labs un lēts. Tomēr labs nekad nebūs lēts,” secina Kuldīgas veikala Cope pārdavējs Adriāns Žerebcovs.

Šogad laikapstākļi mūs nav lutinājuši, tāpēc svarīga jebkāda aizsardzība pret nokrišņiem.

„Apģērbs kā vienmēr ir problēma,” stāsta A. Žerebcovs. „Mājās skapjos daudzumi ir viss kaut kas, bet kvalitatīva apģērba, kas pasargā no lietuses, būtībā nav nevienam, izņemot profesionāļus. Esmu novērojis, ka tie, kuri iegādājas dārgo apģērbu, sajūt, cik tas labs, un lētāku vairs nevar uzvilkt. Tomēr prakse arī rāda, ka vairumam noteicošā ir preces cena.

Daudzi nesaprot, kā ūdens var neiekļūt šņorzābakos, bet var – tādi apavi arī nodrošina kājai siltumu. Savukārt parastajos gumijas zābakos siltums neturas. Vēl makšķerniekiem vajadzīgi cimdi. Veidi ir dažādi, bet uzdevums viens – pasargāt plaukstas no mitruma un sala. Cimdiem nav pirkstu galu, lai tie netraucē. Tādi makšķernieku cimdi nebūs tik silti kā biezie ziemas, bet ar citiem grūti darboties. Par cepurēm stāsts līdzīgs. Tāpat aukstumā svarīgi vilkt arī termozeķus un termoveļu.”

Lāsma Reimanes teksts un foto

Gumijas zābaki ir dažādi – ir arī viegli un silti.

RECEPTES

Katrina Spulniece-Aišpure, uztura speciāliste
CEPEŠKRĀSNĪ CEPTA KARPA AR DĀRZENIEM UN SIERU

Vajadzēs: karpu, sīpolu, ķiplokus, vārītu burkānu, mazliet sviesta, tomātus, sieru, garšvielas.

Kā pagatavot: iztīrītu zivi gan no ārpuses, gan iekšpusēs ierīvē ar garšvielām (sāli, pipariem, citronpiņiem, garšvielu maisījumu zivīm, pētersīļiem u.c.). Pannā izkausē sviestu, apcep sagrieztus sīpolus, ķiplokus un burkānus, pārber ar garšvielām. Kad dārzeņi apcepti, bet nav pavisam mīksti, tos iepilda karpā. Zivi liek uz cepamās pannas un cepeškrāsnī tur apmēram 40 minūtes. Pirms tā gatava, izņem un pārklāj ar tomātu šķēlītēm un rīvētu sieru. Ieliek vēl krāsnī, lai siers izkūst un apcepas zeltains.

PASTAS SALĀTI AR TUNCI

Vajadzēs: 160 g kārbu konservēta tunča savā sulā, 40 g pastas, 5–6 ķirštomātiņus, sauju bazilika lapu, gabaliņu Mocarellas siera, sāli, piparus, ¼ tēj.

Vidusjūras garšaugu maisījuma, 2 ēd.k. tumšā balzāmetiķa, 3 saulē kaltētus tomātus, olīveļļu.

Kā pagatavot: pastu izvēra pēc instrukcijas – galvenais ir nepārvārīt. Nokāš un pārslaka mazliet eļļas, lai nesalīp. Gatavo mērci. Mazā katlīnā uzvāra balzāmetiķi ar garšaugu maisījumu un 2 ēd.k. ūdens, noņem no uguns un iemaisa sasmalcinātus kaltētus tomātus. Iekul 3 ēd.k. olīveļļas, sāli un piparus, nedaudz padzesē. Bļodā liek pastu, tunci, pārgrieztus ķirštomātiņus un bazilika lapas, visu pārlej ar mērci.

MĀJĀS GATAVOTI NĒGI

Vajadzēs: nēģus, sāli, melno tēju, melnos un smaržīgos piparus, lauru lapas.

Kā pagatavot: svaigus nēģus no gļotām attīra ar rupjo sāli – to ieber tirā lupatiņā, nēģi velk cauri. Lieko sāli noņem ar citu lupatiņu. Nēģus liek uz cepamās pannas, apslaka ar eļļu un liek cepeškrāsnī, var arī grilēt. Kad tie apcepušies, pārlej ar melno tēju, pievieno piparus un lauru lapas un liek cepeškrāsnī sautēties apmēram 30 minūtes. Nēģi ir gatavi, kad tie viegli lūst. Ar visu šķidrumu liek traukā un atdzesē. Ja zeļu vēlas vienmērīgāku, var pievienot želatīnu.

MAKŠĶERNIEKU STĀSTI

„Kas par kaifu!”

„Reiz uz mūsu zivju dīķiem atbrauca kāds ventspilnieks ar izcilu ekipējumu,” stāsta Gunārs. „Pirms tam viņa kolēģi ieradās karpas piebarot, lai ir tādas brangākas. Nu bija arī. Viņam tiešām pieķērās viena no lielākajām, taču laikam viņš pieļāva kādu liktenīgu kļūdu. Tā vietā, lai piebremzētu un mēģinātu lielo zivi nogurdināt, makšķernieks nesaņemto imeslu dēļ pats iebrida ūdenī gandrīz līdz viduklim un centās lomu piedabūt tuvāk. Vajadzīgs ļoti liels spēks, lai noturētu tādu 20 un vairāk kilogramu kar-

pu. Vienā brīdī pa gaisu aizgāja lociņš, kas satur spoli, tā saka nekontrolēti iet vaļā. Lai noturētu, viņš auklu aptina ap makšķeres kātu, bet tas tādai darbībai nav paredzēts un pārlūza. Vēl kaut kā puisis auklu tina un tina, pievilka zivi gandrīz klāt, ka var novērtēt, cik brangs ķēriens. Bet zivs dūšīga un arī gudra – norāvās, jo no makšķerēšanas viedokļa nebija pareizie paņēmieni.

Pēc pusstundu ilgās cīņas puisis iznāca krastā tukšām rokām un krievu valodā, kā saka, trīsstāvīgiem vārdiem no sirds pateica

visu, ko domā. Taču beigās bija labsirdīgi sajūsmināts: „Vot eto bil kaif – takaja riba!”* Izrādās, ka ventspilnieks no paša procesa bija guvis patiesu apmierinājumu, kaut gan dārgais ekipējums salauzts un zivs aizpeldējusi. Daži tādi monstri mūsu dīķos dzīvo, un tos tikpat kā neizdodas dabūt rokā. Jebkurš makšķernieks saprot prieku par tādu nosacīto zaudējumu, jo milzu zivs vismaz tikusi aizķerta un pievilka diezgan tuvu.”

* „Kas par kaifu – tāda zivs!” (krievu val.)

/No Snēpeles Mazsāliju viesu nama saimnieka, zivaudzētāja Gunāra Slavinska pieredzes/

Neiespējamā varbūtība

„Savu spinningu parasti nevienam citam nedodu, kaut nav nekāds dižais,” turpina snēpelnieks. „Nav jau žēl, bet manējais bija pierēgulēts pēc maniem ieradumiem – citiem var būt savas metodes.

Reiz atbrauca draugs no Igaunijas. Pašam līdzī nav nekādu pieredzi, bet dīķi gribas ķert zivis. Nu, labi, iedevu savējo, cieši piekodinādams, lai Dieva dēļ nepazaudē manu vismīļāko vizuli. Protams, kā jau tādos gadījumos mēdz būt, pateiktais piepildās pretēji.

Dīķis – ap hektāru, saliekam makšķeres un gaidām līņus. Mans draugs igauņis aizmirsis aizkabināt āķīti, ar ko piestiprina

vizuli. Kā met, tā tas pa gaisu un iekrīt dīķī. Viss pagalam – velti tos skarbos vārdus iepriekš teicu. Vēlāk gāju apraudzīt makšķeres dīķa otrā pusē. Velku vienu ārā, un – ticēdams neticēsi – uz viena āķa man mīlais vizulis. Tāda varbūtība iespējama vienā no miljoniem gadījumiem, ja vispār iespējams tas, ka vizulis pārlido hektāru un uzkrīt tieši uz makšķeres. Neviena statistika tādu iespēju nav apstiprinājusi, bet man tiešām tā gadījās. Sakiet vēl, ka makšķernieku stāsti ir pārspīlēti!”

**Pierakstīja
Daina Tāfelberga
Ineses Slūkas zīmējums**

Kurzemnieks

sadarbībā ar Zivju fondu,
Lauku atbalsta dienestu,
biedrību Darīsim paš!

Tālr. atsauksmēm 63350567; e-pasts:
redakcija@kurzemnieks.lv.

To veidoja Daina Tāfelberga, Iveta Grīniņa,
Lāsma Reimane. Māksliniece Inese Slūka.
Maketēja Laila Liepiņa.
Redaktore Daiga Bitīnece.
Tirāža – 3671.

Darīsim paš!

Lauku atbalsta dienests